Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 1. Października 1879. Część IX.

Nr. 37.

Ustawa o rybołowstwie

z dnia 31. Października 1887, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie postanowień zawartych w ustawie państwowej z dnia 25. Kwietnia 1885. Dz. u. p. L. 58, o uregulowaniu rybołowstwa na wodach krajowych, co następuje:

I.

Ogólne postanowienia o prawie rybołowstwa i o gospodarstwie rybnem.

§. 1.

W myśl niniejszej ustawy prawo rybołowstwa jest uprawnieniem wyłącznem do hodowania i łowienia ryb (klasa Pisces), muszli (klasa Lamelli branchiata) i skorupiaków (klasa Crustacea) we wodzie, na którą prawo terytoryalnie się rozciąga.

Postanowienia tej ustawy, gdzie w nich mowa jest w ogóle o rybach i o rybołowstwie, stosują się zatem także i do innych, poprzednio wymienionych zwierząt wodnych.

§. 2.

Posiadanie i nabycie prawa rybołowstwa podlega ogólnym przepisom o posiadaniu i nabyciu praw prywatnych; do rozstrzygania sporów powołanym jest zatem Sąd.

Wyjątek od tej zasady tworzy sprawa przyznania praw rybołowstwa na podstawie §§. 4—6 tej ustawy, którą się władzom administracyjnym zastrzega.

§. 3.

W granicach tej ustawy rozumieć należy przez sztuczne przekopy w przeciwstawieniu do naturalnych takie budowle wodne, którymi wodę odwróconą od swego biegu za pomocą stałych umyślnych przyrządów (śluz, jazów i t. p.), prowadzi się dla jakiegoś specyalnego użytku.

Przez sztuczne zbiorniki wody w przeciwstawieniu do naturalnych, rozumieć należy takie budowle, w skutek których woda z opadów atmosferycznych albo z dopływów gromadzi się w miejscu do tego urządzonem (w stawie i t. p.)

Nie będzie natomiast uważane za sztuczny przekop łożysko wody naturalnej płynącej, chociażby zostało wzmocnione lub w kierunku swoim zmienione przez roboty regulacyjne (urządzenia odprowadzające wody, przekopy i t. p.) Tak samo naturalne zbiorowisko wody u brzegów, chociażby zostało uregulowanem, nie będzie uważane za zbiornik sztuczny.

§. 4.

Oparte na §. 282 p. u. c. uprawnienie do dzikiego rybołowstwa jest uchylone.

Na przestrzeniach lub powierzchniach wód, na których dotychczas dopuszczone było rybołowstwo dzikie, prawo rybołowstwa służyć ma na przyszłość:

1. na sztucznych zbiornikach wody lub przekopach posiadaczom tychże budowli wodnych;

2. na wodach naturalnych osobom wskazanym w §. 5.

Według tych postanowień oceniać także należy (z wyjątkiem wskazanym w §. 6), komu służyć ma prawo rybołowstwa w zbiornikach lub łożyskach wody świeżo powstających (§. 1. ust. pań.)

§. 5.

Prawo rybołowstwa na wodach naturalnych, na których dotychczas dopuszczonem było rybołowstwo dzikie, przyznaje się gminie jako takiej,

a względnie właścicielowi obszaru dworskiego, do związku gminy nie wcielonego, o tyle, o ile woda odnośna, otwarta przedtem dzikiemu rybołowstwu, leży w obrębie gminy a względnie obszaru dworskiego.

Jeżeli zaś wody takie tworzą granicę gmin lub obszarów dworskich, to linia środkowa zwykłego biegu wody stanowić będzie granicę przyznanego im prawa rybołowstwa.

Gdzie gmina a względnie właściciel obszaru dworskiego nie przyjmie prawa rybołowstwa, tam przypadnie ono krajowi.

§. 6.

Jeżeli na wodzie naturalnej przez utworzenie przekopu powstanie nowe łożysko, a opuszczone przez to dawne łożyska przeznaczone są do zamulenia, wówczas prawo rybołowstwa w przekopie będzie przyznane tym, którzy w dawnych łożyskach byli do rybołowstwa uprawnieni.

Przestrzeń wody w przekopie rozdzieli polityczna władza powiatowa pomiędzy uprawnionych w tym samym stosunku powierzchni i o ile można w tym samym porządku parcel, w jakim ich wody rybne znajdowały się na dawnej przestrzeni.

§. 7.

O ile przez zniesienie dzikiego rybołowstwa zawodowy zarobek rybaka doznaje uszczerbku ma tenże prawo żądać słusznego wynagrodzenia od tego, komu przyznane zostało prawo rybołowstwa na wodzie otwartej przedtem dla dzikiego rybołowstwa. (§. 2 u. p.)

Roszczenie o wynagrodzenie to można podnieść tylko w ciągu jednego roku od chwili, w której odnośne obwieszczenie wydanem i w gminie nadbrzeżnej ogłoszonem zostało; w tymże terminie należy je też zgłosić do politycznej władzy powiatowej z załączeniem dowodów.

§. 8.

Praw rybołowstwa istniejących po za tymi wodami, które dotychczas w myśl §. 382 p. u. c. dla dzikiego rybołowstwa były otwarte, ustawa niniejsza jako praw nie narusza, atoli z zastrzeżeniem określonych w tejże ustawie wypadków wykupna.

Wykonywanie praw rybołowstwa (gospodarstwo rybne) podlega jednak w ogóle bez względu na tytuł prawny nabycia, postanowieniom zawartym w tej ustawie dla tegoż rybołowstwa (na wodach bieżących lub stojących) oraz kompetencyi władz administracyjnych, zaprowadzonej mocą niniejszej ustawy.

II.

Urządzenie gospodarstwa rybnego na wodach bieżących.

A. Rewiry rybackie.

§. 9.

Polityczna władza krajowa podzieli wody bieżące, razem z tymi dawnymi łożyskami i odnogami, które z nimi łączą się chociażby peryodycznie w sposób dla przepływu ryb przydatny, na rewiry rybackie tj. na takie nieprzerwane przestrzenie wód, które się nadają do skutecznego chowu ryb właściwych danej wodzie i w ogóle do prowadzenia prawidłowego gospodarstwa.

Tworzenie rewirów należy zaniechać z tych wód, które ze względu na swoję stałą właściwość nie mają znaczenia dla żadnej gałęzi rybactwa.

§. 10.

Do rewirów rybackich nie można wbrew woli posiadacza wcielać przekopów sztucznych, z wodami rewirowymi się łączących, jeżeli odgrodzenie ich od przepływu ryb nie przeszkodzi przepływowi ryb w wodzie głównej a posiadacz przekopu odgrodzenie takie uskuteczni.

Rewiry własne.

§. 11.

Jeżeli jedno prawo rybołowstwa — bez względu na to, czy ono znajduje się w posiadaniu wyłącznem jednej osoby lub w posiadaniu wspólnem kilku osób — obejmuje cały rewir, to rewir taki na żądanie uprawnionego uznać należy na czas trwania owego stosunku za rewir własny, t. j. za taki rewir rybacki, w którym gospodarstwo rybne służy osobie posiadającej prawo rybołowstwa pod warunkiem przestrzegania ogólnych przepisów ustawy i szczegółowych postanowień następującego §. 12.

Jeżeli w związku z takim rewirem zostają przekopy, które w myśl §. 10. wbrew woli uprawnionych do rewiru rybackiego w ogóle nie mogą

być wcielone, to okoliczność ta nie uchyla prawa żądania, ażeby rewir ten uznany był za rewir własny.

§. 12.

W razie wydzierżawienia własnego rewiru można go oddać w dzierżawę tylko niepodzielnie w całej jego przestrzeni i bez oddzielenia różnorodnych gałęzi rybactwa, inaczej bowiem władza polityczna krajowa orzeknie, że rewir ten przestaje być rewirem własnym.

§. 13.

Gmina, albo osada, chociażby nawet w rewirze rybackim sama tylko była uprawnioną do rybołowstwa, nie może rościć pretensyi do uznania rewiru jej za rewir własny według §. 11.

Rewiry dzierżawne.

§. 14.

Rewiry rybackie, których uznania za rewiry własne nikt nie żądał, albo które dla braku warunków wskazanych §. 11. za takie nie zostały uznane, są rewirami dzierżawnymi i jako takie podlegają co do urządzenia ich gospodarstwa rybnego postanowieniom następujących §§. 15—21.

§. 15.

W każdym z osobna rewirze dzierżawnym będzie rybołowstwo przez polityczną władzę powiatową bez rozdziału w przestrzeni lub innego jakiegokolwiek poddziału oddane w dzierżawę w drodze publicznie rozpisać się mającej pertraktacyi ofertowej temu oferentowi, który ze względu na swe osobiste uzdolnienie i ze względu na postawioną przez niego ofertę przedstawi się jako względnie najlepszy dzierżawca.

Gminy albo osady nie będą dopuszczone do dzierżawy, a każde obejście tego zakazu pociąga za sobą odjęcie wydzierżawionego rybołowstwa.

Czas trwania dzierżawy wynosi dziesięć lat. Okres dzierżawy może polityczna władza powiatowa przedłużyć raz tylko najwyżej na dalszych dziesięć lat bez ponownego postępowania ofertowego, jeżeli dzierżawca zobowiązaniom swoim punktualnie i zupełnie zadosyć uczynił, jeżeli nie

dopuścił się żadnego przekroczenia tej ustawy, jeżeli czynsz dzierżawny na dalszy okres dzierżawny przynajmniej o 20% podwyższy, wreszcie pod tym warunkiem, jeżeli po upływie czasu dzierżawy nie nastąpi zmiana rewiru samego w myśl §. 19.

Żądanie takie może dzierżawca postawić dopiero w ostatnim roku dzierżawy, a musi je wnieść co najmniej na trzy miesiące przed upływem czasu dzierżawy.

§. 16.

Między warunkami dzierżawy ma być w każdym razie umieszczone postanowienie, że przy wykonywaniu rybołowstwa należy nie tylko przestrzegać zakazów ustawy rybackiej, lecz także zastosować się do koniecznych wymogów prawidłowego urządzenia gospodarstwa rybnego, że każdego niedozwolonego zanieczyszczania wody należy zaniechać i że w razie niedotrzymania jednego z tych warunków rewir orzeczeniem politycznej władzy powiatowej odjęty i na koszt i niebezpieczeństwo dzierżawcy w drodze ponownej pertraktacyi ofertowej (§. 15.) wydzierżawiony być może.

§. 17.

Jako kaucyę na dotrzymanie warunków dzierżawy oraz na uiszczenie taksy rewirowej (§. 22.) i ewentualnych kar pieniężnych, winien dzierżawca przed objęciem wydzierżawionego rewiru złożyć u politycznej władzy powiatowej kwotę dwuletniego czynszu dzierżawnego w gotówce albo w przydatnych na kaucyę papierach wartościowych. Kaucya pozostanie w tej wysokości podczas całego czasu dzierżawy, a w razie przedłużenia dzierżawy na podstawie 3. ustępu §. 15. podniesioną będzie do wysokości odpowiadającej dwuletniemu podwyższonemu czynszowi dzierżawnemu.

§. 18.

Dzierżawca może rewir dzierżawny poddzierżawić tylko niepodzielnie w całej jego rozciągłości na cały albo na resztujący jeszcze czas dzierżawy i tylko co do wszystkich użytkowań rybackich.

Poddzierżawa, o ile w obec tego postanowienia jest dopuszczalną, wymaga poprzedniego zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

§. 19.

Jeżeli w ciągu dzierżawy nastąpi połączenie praw rybołowstwa istniejących w rewirze dzierżawnym, w skutek czego rewir taki nadawałby się

do uznania go za rewir własny, to jednak żądanie zamienienia rewiru dzierżawnego na rewir własny może się odnosić dopiero do następnego okresu dzierżawy, a żądanie takie najmniej na trzy miesiące przed upływem okresu dzierżawy wniesione być powinno do politycznej władzy powiatowej, celem przedłożenia go politycznej władzy krajowej.

§. 20.

Czynsz dzierżawny za rewir dzierżawny przypada uprawnionym w rewirze do rybołowstwa w miarę rozległości ich wód rybnych do rewiru wcielonych; gdyby jednak wymiar ten według zachodzących okoliczności nie był słusznym, pojedyncze udziały w wydzierżawionem rybołowstwie, a zatem i pretensye do kwot czynszu dzierżawnego, należy obliczyć w inny odpowiedni sposób.

Obliczenie udziałów w czynszu dzierżawnym jest przedewszystkiem rzeczą samych uprawnionych do rybołowstwa w rewirze, a polityczna władza powiatowa wyznaczy im stosowny termin do zawarcia i przedłożenia odnośnej ugody.

Dzierżawca winien w terminie płatności odpowiednie kwoty czynszu dzierżawnego składać w c. k. politycznej władzy powiatowej, która na zasadzie zawartej ugody rozdzieli je pomiędzy uprawnionych.

§. 21.

Jeżeli uprawnieni ugody wspomnianej w §. 20. sami nie doprowadzą do skutku, wówczas polityczna władza powiatowa na życzenie dzierżawcy albo któregokolwiek z uprawnionych do rybołowstwa ma się starać o to, ażeby strony doprowadzić do ugody.

Jeżeli ugoda nie przyjdzie do skutku, winien dzierżawca czynsz dzierżawny, o ileby sporem był objęty, składać w terminach płatności aż do ukończenia sporu do Sądu pierwszej instancyi, który do rozstrzygnięcia sporu jest rzeczowo właściwym a w miejscu siedziby władzy politycznej powiatowej się znajduje.

Sąd po wysłuchaniu interesowanych określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy uprawnionym rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się mającym sporze wystąpić mają jako powód i ustanowi termin do wniesienia pozwu. Zaniedbanie terminu wyznaczonego do wniesienia pozwu pociąga ten skutek za zobą, że strona opieszała nie może stawiać żadnych przeszkód wydaniu spornej kwoty stronom przeciwnym.

Przy wydaniu orzeczenia według powyższych postanowień, jakoteż przy załatwieniu wytoczonych sporów, choćby one nie podlegały postępowaniu w sprawach drobiazgowych według ustawy z 27. Kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 66), sędzia nie jest związany ustawowymi prawidłami dowodowymi, lecz rozstrzygać ma według własnego przekonania, nabytego przez sumienne zbadanie dostarczonych środków dowodowych (§. 3. ust. państw.)

Taksa rewirowa.

§. 22.

Każdy posiadacz rewiru własnego i każdy dzierżawca rewiru dzierżawnego uiszczać ma roczną taksę rewirową.

Przy rewirach dzierżawnych równa się taksa 15% rocznego czynszu dzierżawnego, dla rewirów własnych obliczy taksę polityczna władza powiatowa w wysokości 15% tej kwoty, jakaby w razie uznania rewiru za rewir dzierżawny tytułem czynszu dzierżawnego według wszelkiego prawdopodobieństwa osiągniętą została.

Na wniosek Wydziału rewiru rybackiego (§. 24.) może polityczna władza krajowa podwyższyć taksę dla pewnej przestrzeni wodnej z 15% na 25%, jeżeli idzie o pokrycie wydatków na wykupno praw rybołowstwa w myśl §. 39. lub o pokrycie kosztów wymienionych w §. 50. w interesie odnośnej przestrzeni wodnej.

§. 23.

Taksy od rewirów własnych uiszczać mają obowiązani do rąk Wydziału rewiru rybackiego corocznie w grudniu za ubiegający rok słoneczny, od rewirów zaś dzierżawionych w ostatnim miesiącu roku dzierżawnego za rok tenże.

W razie niedopełnienia tego obowiązku zawezwać ma Wydział rewiru rybackiego osobę obowiązaną do zapłacenia taksy i wyznaczyć jej termin dalszy, który jednak ściśle określić i co najmniej na jeden miesiąc rozciągnąć należy.

Jeżeli i ten termin upłynie bez uiszczenia taksy, wtedy polityczna władza powiatowa na prośbę Wydziału rewiru rybackiego potrąci taksę z kaucyi dzierżawcy rewiru (§. 17.), a względnie ściągnie ją w drodze egzekucyi politycznej od innych obowiązanych do jej płacenia i wyda ją wspomnianemu Wydziałowi.

Wydział rewiru rybackiego.

§. 24.

Do prowadzenia wspólnych spraw i zarządzeń gospodarczych, wypływających ze związku rewirów rybackich, powołany jest Wydział rewiru rybackiego.

Wydział może być ustanowiony oddzielnie dla każdego dorzecza albo dla kilku razem. Polityczna władza krajowa, zasięgając zdania wybitniejszych hodowców ryb odnośnego dorzecza, wyda bliższe pod tym względem postanowienia i oznaczy równocześnie siedzibę Wydziału, jako też liczbę jego członków i zastępców.

§. 25.

Członków Wydziału i ich zastępców wybierać będą osoby obowiązane do opłaty taksy rewirowej (§. 22) w tem dorzeczu albo na tej większej przestrzeni wodnej, dla której Wydział ma być zaprowadzony, przyczem każdej z tych osób jeden głos się przyznaje.

Wybór odbywa się za pomocą pisemnego głosowania z pośród uprawnionych, albo z poza ich grona względną większością głosów na lat dziesięć.

Polityczna władza krajowa zarządzi wybory zaraz po utworzeniu rewirów i po ich wydzierżawieniu na odnośnem dorzeczu lub większej przestrzeni wodnej.

Zastępców powołuje do Wydziału polityczna władza krajowa, w miarę jak miejsca członków się opróżnią.

§. 26.

Członkowie Wydziału nie mają prawa do wynagrodzenia za swoje czynności, mogą tylko żądać zwrotu wydatków połączonych z ich urzędowaniem z funduszów przeznaczonych Wydziałowi na pokrycie kosztów zarządu.

§. 27.

Do obowiązków Wydziału rewiru rybackiego należy w granicach określonego mu w §. 24 ogólnego zadania w szczególności:

1. Utrzymywanie w ewidencyi każdocześnie istniejących rewirów własnych i dzierżawnych, ich posiadaczy względnie dzierżawców, czynszów dzierżawnych za rewiry dzierżawne, a co do rewirów własnych kwot przy-

jętych w miejsce czynszów dzierżawnych w myśl §. 22. Dat potrzebnych w tej mierze udzielą władze polityczne Wydziałowi na jego żądanie.

2. Pobór, względnie ściąganie taks rewirowych w myśl §. 23, wydawanie książeczek rybackich i pobór należytości za nie w myśl §. 66, zarząd funduszów powstałych z tego źródła, jako też z kar pieniężnych i z innych możliwych dochodów.

3. Zarządzenie tępienia zwierząt szkodliwych dla rybołowstwa, z przestrzeganiem istniejących w tej mierze przepisów, wzywanie interwencyi właściwych władz w wypadkach niedozwolonego zanieczyszczenia albo innego, niedozwolonego, dla rybołowstwa szkodliwego użytkowania z wody, hodowanie i wypuszczanie narybku, urządzanie tarlisk i przepławek. Zadania te Wydziału rewiru rybackiego bynajmniej jednak nie odejmują pojedynczym uprawnionym do rybołowstwa ich prawa strzeżenia własnych interesów w oznaczonych kierunkach stosownie do odnośnych ustaw.

4. Zwiedzanie wód rewirowych celem zbadania stanu ryb, przeszkód w odpowiednim rozwoju tego użytkowania i potrzebnych w tym celu wspólnych środków; przytem badaniu posiadacze praw rybołowstwa na wodach rewirowych wspierać winni według możności Wydział i jego organa.

Do wypełnienia swego zadania Wydział przyjąć może siły pomocnicze kontraktowo, za wypowiedzeniem.

§. 28.

Koszta administracyi Wydziału rewiru rybackiego i koszta jego zarządzeń pokrywane będą z funduszów, którymi w myśl §. 27 ust. 2. Wydział zarządza. Zaciąganie pożyczek Wydziałowi dozwolonem nie jest.

Jeżeli Wydział rewiru rybackiego ustanowiony został dla większej przestrzeni wodnej, natenczas winien przy użyciu rozporządzalnych środków uwzględniać pojedyncze dorzecza objęte przestrzenią wodną w stosunku, któryby o ile można dochodowi z taksy rewirowej odpowiadał.

Roczne zamknięcia rachunków z odpowiednimi dokumentami przedkładać ma Wydział politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia, a względnie do uzyskania absolutoryum.

§. 29.

Bliższe postanowienia co do urządzenia i sprawowania czynności Wydziału rewiru rybackiego, w szczególności co do wyboru przewodniczącego i innych funkcyonaryuszów, co do wymogów ważności uchwał, prawomocnego zastępstwa na zewnątrz, przechowania kwot pieniężnych i innych

efektów wartościowych i co do asygnowania wypłat, oznaczą członkowie Wydziału w projekcie regulaminu i przedłożą takowy politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

Dodatkowe zmiany regulaminu wymagają również zatwierdzenia.

§. 30.

Na wniosek Wydziału krajowego może Minister rolnictwa rozporządzić, że aż do dalszego zarządzenia nie będzie się zaprowadzać Wydziałów rewirowych rybackich w sposób określony §§. 24 i 25 dla pojedynczych albo dla wszystkich dorzeczy i że funkcye tychże Wydziałów rybackich, jak w odnośnych przepisach tej ustawy są określone, przechodzą na Wydział krajowy.

W tym wypadku nie ma miejsca końcowe postanowienie §. 28 o przedkładaniu rocznych zamknięć rachunków.

Postanowienia przejściowe.

§. 31.

Sposób pierwszego utworzenia rewirów rybackich określony zostanie w drodze rozporządzenia, przyczem wydane będą także odpowiednie postanowienia, ażeby na wodach stanowiących granicę z takimi sąsiednimi krajami, w których rewiry rybackie na podstawie analogicznych przepisów również są utworzone, granice rewirów nie przecinały wód w sposób nieodpowiadający celowi.

Przy tej regulacyi można wyznaczyć stosowny termin prekluzyjny do zgłoszenia roszczeń o uznanie wody rybnej za rewir własny (§. 11), a jako warunek tego uznania można żądać odpowiadającego celowi dowodu wyłącznego posiadania prawa rybołowstwa na odnośnej przestrzeni wodnej.

§. 32.

Uskutecznione przez polityczną władzę krajową rozgraniczenie rewirów ogłoszone będzie w miarę, jak dla pojedynczych dorzeczy dokonane zostanie, w dzienniku urzędowym i przez obwieszczenia w nadbrzeżnych gminach z podaniem podziału na rewiry własne i dzierżawne (§§. 11 i 14), oraz z uwagą, że zażalenia przeciw temu rozgraniczeniu wniesione być mogą w ciągu 60 dni do politycznej władzy powiatowej, celem przedłożenia ich politycznej władzy krajowej i zasięgnięcia decyzyi Ministerstwa rolnictwa.

§. 33.

Okoliczność, że woda rybna, do rewiru dzierżawnego wcielić się mająca, w czasie pierwszego ustanowienia rewirów jest wydzierżawioną, nie stanowi przeszkody do tego wcielenia i do stosowania dalszych przepisów co się tyczy rybnego gospodarstwa.

Okoliczność ta nie wpływa jednak na wzajemne pretensye, które stronom kontraktowym służą na podstawie postanowień kontraktu dzierżawnego, dających się na przypadek ten zastosować, a w braku takich postanowień na podstawie powszechnego prawa cywilnego.

§. 34.

Pierwsza taksa rewirowa od rewirów własnych złożoną będzie w kwocie odpowiadającej czasowi, który ubiegł od chwili prawomocności orzeczenia wydanego w myśl §. 32, jednakże z opuszczeniem ułamków miesiąca.

B. Przestrzenie wodne nie wcielone do rewirów rybackich.

§. 35.

Urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) na wodach bieżących, nie wcielonych do rewirów rybackich, pozostawione jest uprawnionym do rybołowstwa pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

III.

Urządzenie gospodarstwa rybnego na wodach stojących.

§. 36.

Urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) na wodach stojących, pozostawione jest uprawnionym do rybołostwa pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów oraz tych szczegółowych prawideł, któreby w myśl i na podstawie następującego §. 37 dla odnośnej wody wydane zostały.

§. 37.

O ile to ze względu na ekonomiczne znaczenie rybołowstwa albo na szczególne stosunki rybactwa na pewnej wodzie stojącej byłoby wskazanem, lub w obec tych okoliczności odpowiedniem, wyda polityczna władza krajowa dla odnośnej wody regulamin rybacki, w którym podane będą ostrożności, jakie uprawnieni do rybołowstwa w gospodarstwie rybnem zachować winni, ażeby gospodarstwo zostawało o ile można w harmonii z rozciągłością i treścią pojedynczych uprawnień rybackich (przestrzeń, czas i sposób wykonywania uprawnienia rybackiego), oraz ażeby zapobiedz nawet wypadkowemu wdzieraniu się w cudze prawa rybołowstwa.

Na podstawie regulaminu rybackiego mogą być uprawnieni do rybołowstwa nawet połączeni w związek.

Statut zawierać ma zasadnicze postanowienia co do istnienia i działalności związku, w szczególności także uregulować przyczynianie się członków do wydatków związku. Statut ułoży polityczna władza powiatowa po wysłuchaniu interesowanych i przedłoży go politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia. Zmiany statutu po ukonstytuowaniu się związku mogą być uchwalone w drodze statutem wskazanej przez członków związku, wymagają jednak również zatwierdzenia politycznej władzy krajowej.

§. 38.

Jeżeli idzie o rybołowstwo na wodzie stojącej, na której uprawnieni do rybołowstwa połączeni są w związek, służy zarządowi związku prawo stawiania wniosków w tych wszystkich wypadkach, w których na wodach rewirowych stawianie wniosków przyznane jest Wydziałowi rewiru.

IV.

Wykupno praw rybołowstwa.

§. 39.

Wydział rewiru rybackiego jest uprawnionym żądać w interesie rybołowstwa większego obszaru, uchylenia istniejących praw rybołowstwa za stosownem wynagrodzeniem dla następujących celów:

1. dla usunięcia stałych urządzeń (odjazków, jaseł i t. p.), któreby dla połowu ryb istniały w ciągu wód rewirowych na mocy osobnego prawa w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy;

2. dla utworzenia miejsc ochronnych dla ryb, to znaczy takich przestrzeni wodnych, gdzie połowu ryb w ogóle zaniechać należy;

3. dla zabezpieczenia celu, który ma być osiągniętym przez założone lub założyć się mające kładki i komory dla ryb (§. 48).

Żądanie wykupna stawiać należy w politycznej władzy powiatowej, która sprawę załatwi, a jeżeli porozumienie stron co do kwoty wynagrodzenia nie przyjdzie do skutku, oznaczy tę kwotę i orzeczenie wyda.

Przytem winna władza, o ile szczególne stosunki nieusprawiedliwiają odmiennego postępowania, przyjąć za podstawę swego orzeczenia dwudziestokrotne przecięcie czystego dochodu, jaki wykupić się mające rybołowstwo przyniosło w dziesięciu latach poprzedzających postępowanie, a względnie jaki byłoby przyniosło w razie zachowania rybacko-policyjnych przepisów.

Wynagrodzenie uiścić ma Wydział rewirowy rybacki.

V.

Tarliska ochronne.

§. 40.

Tak w rewirach rybackich, jakoteż na innych po za rewirami istniejących wodach rybnych może polityczna władza powiatowa na wniosek jednej albo więcej osób, które z powodu posiadania prawa rybołowstwa na odnośnych wodach w urządzeniu rybołowstwa tamże są interesowane, przy wodach rewirowych nadto także na wniosek Wydziału rewiru rybackiego, uznać takie przestrzenie albo powierzchnie wód, które do tarła ryb i do rozwijania się młodego narybku są przydatne, za tarliska ochronne pod warunkiem, że wyborowi odnośnych miejsc a względnie zakazom, które dla nich celem ochrony tarła i narybku mają być wydane (zakaz połowu ryb, wyrywanie trzciny i trawy, wyjmowanie piasku i szutru itp.), nie stoją na przeszkodzie względy przeważnego znaczenia.

Gdyby później przeważny interes wymagał stałego lub przejściowego zniesienia takiego zakazu, uczyni to polityczna Władza powiatowa.

Tarliska ochronne oznaczone będą jako takie przez postawienie znaków (niebieskie tablice przekreślone białymi pręgami w formie krzyża)

albo napisów w dostatecznej liczbie a posiadacz brzegów winien zezwolić na postawienie tych znaków.

Postanowione zakazy w razie potrzeby w gminie ogłosić należy.

§. 41.

O ile za uszczuplenie prawa rybołowstwa albo innego prawa, przez założenie i oznaczenie tarliska ochronnego względnie przez połączone z tem zakazy, zażąda kto i uzyska przyznanie mu odszkodowania, mają je również jak koszta samego urządzenia ponieść odnośni wnioskodawcy (§. 40).

VI.

Stosunek rybołowstwa do innych praw.

Stosunek do sąsiedniej własności gruntowej.

§. 42.

W wykonywaniu rybactwa wolno jest tak rybakom jak pomocnikom ich wstępywać na cudze grunta nadbrzeżne i przytwierdzać do nich narzędzia łowcze, byleby przytem zachowali wszelkie ostrożności, ażeby możliwego uszkodzenia uniknąć i wynagrodzili wyrządzoną szkodę.

Pozwolenie to ustawowe nie rozciąga się jednak na te grunta, które jako przynależność budynków mieszkalnych, gospodarczych, fabrycznych lub innych, razem z tymi budynkami są ogrodzone, oraz na takie grunta, które dla obcych w ogóle przez mury, sztachety lub inne stałe przyrządy są zamknięte (§. 5 u. p.).

§. 43.

Podczas opadania wody przy wylewach może uprawniony do rybołowstwa łowić ryby i po zagranicami swej wody rybnej w zbiorowiskach powstałych na gruntach cudzych wzdłuż jego wody, winien jednak zachować należycie ostrożności w celu uniknięcia uszkodzeń i wynagrodzić wyrządzoną szkodę, ryby zaś pozostałe na gruncie po ustąpieniu wylewu może za to posiadacz gruntu w granicach swej posiadłości zawłaszczyć.

Nie wolno posiadaczowi gruntu czynić takich urządzeń, któreby miały na celu wstrzymywanie powrotu ryb do łożyska wody (§. 6 u. p.).

Stosunek do innych użytkowań wodnych.

§. 44.

Polityczne władze powiatowe wydadzą odpowiedne zarządzenia, ażeby przy użytkowaniu wód, które według ustaw regulujących prawo wodne nie wymaga pozwolenia władzy, zapobiedz o ile możności uszkodzeniom rybactwa, dającym się uniknąć.

Zarządzenia te uskutecznione będą z urzędu przy wydaniu przepisów policyjnych, przewidzianych w wyż wspomnionych ustawach o powszechnem uregulowaniu wykonywania takich użytkowań wodnych, w każdym innym zaś wypadku na żądanie uprawnionego do rybołowstwa; przyczem należy baczyć szczególnie na uchylenie szkodliwego niepokojenia tarlisk nawet w tym razie, gdy osobne miejsca ochronne w myśl §. 40 urządzone nie są.

§. 45.

W razie urządzenia zakładów przemysłowych lub innych, które wymagają użytkowania wody, a do których wedle ustaw regulujących prawo wodne tudzież obowiązujących ustaw przemysłowych lub innych ustaw potrzeba pozwolenia władzy, należy do odnośnych rozpraw wzywać zawsze także osoby interesowane w tem, a uprawnione do rybołowstwa i uwzględniać w sposób odpowiedni ich uzasadnione zarzuty, mianowicie z zachowaniem następujących ogólnych postanowień §§. 46 i 52 jakoteż szczegółowych przepisów §§. 47—51.

§. 46.

Do zarzutów, których nie mogą wnosić uprawnieni do rybołowstwa przeciw wykonywaniu innych praw użytkowania wody w myśl §. 19 ustawy wodnej z 30. Maja 1869 dz. p. p. l. 93 (względnie §. 39 ustawy krajowej z 4. Marca 1875 dz. u. kr. L. 41), nie należą zarzuty takie, które zmierzają do powstrzymania zanieczyszczenia wód rybnych, urządzenia przepławek i jaseł, tudzież do regulacyi osuszania przekopów w sposób dla rybactwa ile możności nieszkodliwy, jeżeli tylko zarzuty te bez znacznego utrudnienia innego użytkowania wody uwzględnione być mogą (§. 7 u. p.).

Bliższe postanowienia co do dopuszczalnych w tej mierze roszczeń osób uprawnionych do rybołowstwa zawarte są w następujących §§. 47—51.

§. 47.

Gdzie woda użytą jest do zbierania lub odprowadzania takich substancyj, które zanieczyszczają wodę w sposób dla rybactwa szkodliwy, tam mogą uprawnieni do rybołowstwa albo Wydział rewiru rybackiego żądać, ażeby takie zanieczyszczanie wody, o ile ono już z innych względów nie jest dopuszczalne i wówczas było zaniechane, kiedy usunięcie tych substancyj bez znacznego utrudnienia dla odnośnego przedsiębiorstwa także na innej drodze albo po odpowiednem oczyszczeniu może nastąpić.

Co się tyczy umożliwienia przepływu ryb, mogą uprawnieni do rybołowstwa albo Wydział rewiru rybackiego żądać, ażeby przy zakładach użytkowania wody urządzono przepławki, komory albo inne odpowiadające celowi przyrządy, o ile to bez znacznego utrudnienia użytkowania tych zakładów jest możliwe.

Gdyby dla urządzenia przepławki, której istnienie dla rozwoju rybołowstwa na znaczniejszej przestrzeni wodnej uznane zostało za konieczne, okazała się potrzeba użycia cudzego gruntu, właściciel obowiązany jest zezwolić na stosowne użycie tegoż gruntu za zupełnem wynagrodzeniem. Jeżeli wskutek tego właściwy użytek z gruntu dla właściciela zginął, może właściciel żądać wywłaszczenia całego gruntu.

§. 48.

Określone w §. 47. żądania celem zapobieżenia zanieczyszczaniu wody i umożliwienia przepływu ryb, nie mogą nawet wobec warunku oznaczonego w §. 47. wówczas być uwzględnione, jeżeli ze względu na inne stosunki odnośnej przestrzeni wodnej nie można w ogóle oczekiwać odpowiedniego podniesienia rybołowstwa od zarządzenia połączonego z utrudnieniem przedsiębiorstwa a w danym razie z kosztami dla uprawnionego do użytkowania wody (§. 50.).

§. 49.

Jeżeli z wód rybnych odprowadza się wodę kanałami dla nawodnienia gruntów albo do innego celu tylko czasowo lub w ogóle w taki sposób, że hodowla ryb w tych kanałach nie jest właściwą a przeciwnie tylko na połów ryb wpływających z cudzej wody rybnej możnaby liczyć, natenczas żądać mogą uprawnieni do rybołowstwa albo Wydział rewiru rybackiego, ażeby kanały te zaopatrzono w jasła przy ujściach albo w najbliższem stosownem miejscu.

§. 50.

Koszta wspomnianych w §§. 47. i 49 urządzeń, mających na celu zapobiedz uszkodzeniu rybactwa dającemu się uniknąć, ponosić mają ci, których budowle, przeznaczone do użytkowania wody, w takie urządzenia mają być zaopatrzone. Jeżeli zaś idzie o zaopatrzenie w te urządzenia takich budowli, przy których już w tym czasie, w którym uprawnieni do rybołowstwa a względnie Wydział rybacki żądanie swe zgłasza, w sposób niesprzeciwiający się ustawom używa się wody do zbierania lub odprowadzania substancyj zanieczyszczających lub inaczej rybactwu wyrządza się szkodę, to koszta urządzeń powyżej wspomnianych ponieść mają ci, którzy tego żądali.

§. 51.

Jeżeli gospodarstwo rybne w odpływach wody głównej, jako to w młynówkach, kanałach i t. p. nie służy ich posiadaczowi, lecz temu, kto uprawniony jest do rybołowstwa w wodzie głównej, to polityczna władza powiatowa na żądanie tego ostatniego i po wysłuchaniu powyżej wspomnianego posiadacza, uskuteczni stosowne zarządzenia, ażeby uprawniony do rybołowstwa albo jego pełnomocnik z reguły, tj. z wyjątkiem wypadku nieprzewidzianej koniecznej potrzeby, zawiadomiony był w odpowiednim terminie o zamierzonem osuszeniu młynówek, kanałów albo innych odpływów, jakoteż o zamierzonem zamknięciu wody głównej.

Termin ten, z uwzględnieniem stosunków budowli wodnej i wypadków z reguły się wydarzających, należy ile możności tak ustanowić, ażeby z jednej strony uprawniony do rybołowstwa albo jego pełnomocnik mógł jeszcze poczynić zarządzenia potrzebne dla zapobieżenia uszkodzeniu stanu rybnego, z drugiej zaś strony, ażeby uprawniony do używania wody przez nałożony mu obowiązek uwiadomienia nie był w swoich odnośnych zarządzeniach po nad miarę konieczności ograniczony.

Jeżeli sposób użytkowania wody nie dopuszcza w ogóle każdorazowego zawiadomienia uprawnionego do rybołowstwa bez znacznego uszczerbku dla przedsiębiorstwa, albo jeżeli takiego zawiadomienia ze względu na stosunki rybactwa można zaniechać bez znacznej szkody dla stanu rybnego wody, to władza obowiązku uwiadomienia nie będzie nakładać.

W żadnym jednak razie uprawnionemu do rybołowstwa, względnie jego pełnomocnikowi, nie należy stawiać przeszkód w rozporządzeniu rybami znajdującymi się w spuszczonych odpływach wody.

§. 52.

Przy regulacyi wód należy tak w całem urządzeniu jak i w szczegółach oraz przy wykonaniu budowli regulacyjnych baczyć na to, ażeby uwzględnione były także interesa rybactwa, o ile to nastąpić może bez uszczerbku dla celu regulacyi i bez niestosunkowego podwyższenia kosztów.

W szczególności należy dążyć do pozostawienia albo założenia takich miejsc, gdzieby mnożenie się ryb nastąpić mogło, oraz takich miejsc, w którychby ryby w czasie wysokiego stanu wody mogły znaleść schronienie.

Postanowienia te stosują się także analogicznie do budowy spławów i do ostrożności, które przy spławianiu w myśl ustawy lasowej oznaczyć należy.

Stosunek do polowania.

§. 53.

Uprawnionemu do rybołowstwa wolno także łowić albo zabijać dziko żyjące zwierzęta, które dla stanu rybnego w wysokim stopniu są szkodliwe, tak na swej wodzie rybnej jak bezpośrednio w jej pobliżu każdego czasu i w sposób dowolny jednakowoż bez użycia broni palnej lub trucizny. Uprawniony do polowania nie może z tego powodu podnieść żadnego zarzutu, ale zastrzega mu się prawo rezporządzania złowionymi lub ubitymi w takich wypadkach zwierzętami.

Takie samo upoważnienie służy osobom, których uprawniony do rybołowstwa dla ochrony jego wody rybnej ustanowi, albo tym, którym uprawniony lub Wydział rewiru rybackiego za przyzwoleniem polityczne władzy powiatowej powierzy łowienie lub zabijanie zwierząt dla rybactwa szkodliwych.

Oznaczenie szkodliwych zwierząt tego rodzaju służy politycznej władzy krajowej, która też zezwolić może w razie udowodnionej stosowności także na zabijanie takich zwierząt bronią palną w pewnym okresie czasu i pod warunkiem zachowania ostrożności uznanych za potrzebne, jeżeli osoby do tego przeznaczone zasługują na zaufanie.

VII.

Przepisy o policyi rybackiej.

Pod względem połowu i sprzedaży ryb.

§. 54.

Polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści dla cenniejszych gatunków ryb, znajdujących się w wodach krajowych, czas ochrony, z uwzględnieniem okresów ich tarła.

Ryby, które w czasie ochrony żywe dostaną się w ręce rybaka, ma tenże natychmiast z potrzebną ostrożnością napowrót do wody puścić.

§. 55.

Polityczna władza krajowa może dla pewnych wód ze względu na okresy tarła cenniejszych gatunków ryb, które w tych wodach przeważają lub mają być hodowane, ustanowić okresy czasu, w których łowienia ryb w odnośnych wodach w ogóle zaniechać należy. Nastąpi to jednak tylko wówczas, jeżeli — w obec innych gatunków ryb w danej wodzie żyjących — ustanowienie takich okresów, w skutek połączonego z niem zakazu połowu także i ryb nie znajdujących się właśnie w okresie tarła, da się zaprowadzić bez znacznego ograniczenia rybołowstwa. W czasie tych w ten sposób ustanowionych i ogłoszonych okresów połów ryb zakazany jest w odnośnych wodach; w szczególności nawet dozwolonych zresztą przyrządów rybackich nie wolno wpuszczać do wody, a jeżeli przedtem już zostały wpuszczone, należy je przed nastaniem czasu ochrony usunąć lub do połowu ryb niezdatnymi uczynić.

W okresach tych wzbronione jest także wpędzanie lub wpuszczanie do wody zwierząt domowych a w szczególności kaczek, z wyjątkiem miejsc do pławienia, znajdujących się w bezpośredniem pobliżu osad lub zagród.

§. 56.

Na prośbę uprawnionego do rybołowstwa a gdyby dla odnośnej wody istniał wydział rewiru rybackiego, za tegoż zgodą, może władza polityczna powiatowa dozwolić wyjątków od przepisu drugiego ustępu §. 54. w celach sztucznej hodowli ryb, albo dla badań umiejętnych; w tych samych warunkach może także bez względu na cel dozwolić wyjątków od

zakazu łowienia wydanego na podstawie §. 55. dla takich miejscowości, w których połów pewnych gatunków ryb ze względu na stosunki miejscowe w ogóle tylko w okresie tarła jest gospodarczo możliwym.

W tych wypadkach wydać ma powiatowa władza polityczna osobny certyfikat, opiewający na pewne nazwisko, oznaczający wodę i inne istotne warunki zezwolenia, a to według formularza przez polityczną władzę krajową przepisać się mającego; rybak nosić ma ten certyfikat przy sobie i okazać na żądanie organom nadzorczym.

§. 57.

Dynamitu i innych materyj eksplodujących, dalej rybiej trutki, wroniego oka i innych podobnych środków odurzających do połowu ryb używać nie wolno.

W razie udowodnionej, a jeśli dla odnośnej wody istnieje Wydział rewiru rybackiego, przez tenże Wydział potwierdzonej konieczności użycia środków eksplodującyeh, może polityczna władza krajowa udzielić do tego wyjątkowo pozwolenia, z zachowaniem potrzebnych środków ostrożności.

§. 58.

Nie wolno na przepustach jazów i szluz zawieszać więcierzy, plecionek i innych przyrządów do samołowu ryb nawet w tym razie, gdyby sam właściciel tych urządzeń wodnych był tamże uprawnionym do rybołowstwa.

§. 59.

Stałe przyrządy do połowu ryb w toku wód płynących i przy ich ujściu do innej stojącej lub płynącej wody, nie mogą sięgać po za połowę szerokości łożyska wody, którą to szerokość wymierzyć należy przy zwykłym niskim stanie wody pod kątem prostym; przyrządy takie wolno umieszczać od jednego lub obu brzegów tylko w takim odstępie od siebie, który odpowiada najmniej połowie szerokości łożyska wody, według powyższego wymiaru.

Zakaz ten nie odnosi się do przyrządów rybołowczych ze sieci, które się wstawia w czasie połowu ryb celem zamknięcia przestrzeni wody i które się zaraz po wyciągnięciu ryb usuwa.

Dalej nie odnosi się ten zakaz do takich, przy wejściu w życie tej ustawy już istniejących stałych przyrządów łowczych, których istnienie

w rozmiarze lub położeniu nie odpowiadającem temu zakazowi, polega na specyalnym tytule prawnym, przyczem atoli zastrzega się według §. 39. możliwe wykupno.

I tych przyrządów nie wolno jednak używać w czasie ochrony, który w danym razie według §. 55. dla pewnej wody będzie ustanowiony,

§. 60.

Jeżeli z ustawieniem stałych przyrządów rybołowczych połączone są budowle wodne, lub jeżeli zajdzie inna okoliczność, uzasadniająca według ustawy wodnej lub przepisów policyi wodnej potrzebę zezwolenia władzy, wówczas ustawienie przyrządów rybołowczych zależy od tego zezwolenia i od większych lub dalszych ograniczeń, jakie co do szerokości i położenia przyrządów z uwagi na ustawę wodną i ze względów policyjnych przepisane zostały.

§. 61.

Stałe przyrządy rybołowcze, ustawione w rewirach dzierżawnych w czasie trwania dzierżawy, winien ustępujący dzierżawca w odpowiednim terminie, przez powiatową władzę polityczną oznaczyć się mającym, usunąć na własny koszt bez odszkodowania, jeżeli następca jego w dzierżawie oświadczy, że ich nie przyjmie, albo jeżeli na podstawie następującego §. 62. wydany zostanie ogólny zakaz, pod który przyrządy te, stosownie do ich właściwości, podpadają.

§. 62.

Dalsze zakazy co do pewnych sposobów i środków łowienia ryb, które według swej właściwości mogłyby stanowi ryb znaczną przynieść szkodę, może polityczna władza krajowa wydać w drodze rozporządzenia dla całych obszarów wodnych lub dla pewnych wód. Przytem oceniać należy możność znacznego uszkodzenia stanu ryb z tego stanowiska, czy stosując odnośne sposoby i środki łowienia ryb, można uniknąć lub trudno uniknąć odjęcia wodzie rybnej wielkiej ilości takich cenniejszych ryb, które się jeszcze nie namnożyły i nie mają wielkości odpowiedniej do sprzedaży na targu, oraz takich ryb, które cenniejszym rybom służą za pożywienie.

Jeżeliby w wykonaniu tego postanowienia został wydany zakaz, wykluczający dalsze używanie znajdujących się dotąd w użyciu przyrządów rybołowczych, należy do wejścia w życie tego zakazu pozostawić odpowiedni okres czasu.

§. 63.

Powyższe postanowienia co do czasu ochrony i zakazów łowienia (§. 54—62). nie stosują się do stawów i do innych zbiorników wody, założonych dla hodowli ryb, bez względu na to, czy one z inną wodą są lub nie są połączone.

§. 64.

Polityczna władza krajowa postanowi i ogłosi, których gatunków ryb, dla utrzymania odpowiedniego stanu zarybienia, w pewnych czasach albo poniżej pewnej miary nie wolno ani sprzedawać, ani w gospodach publicznych podawać.

Wydany zakaz rozciąga się na odnośne gatunki ryb, bez względu na ich pochodzenie i tyczy się także tego zapasu ryb, który handlarze ryb w sklepach, lub przy nich w lodowniach, naczyniach i t. d. trzymają.

Oznaczenie przyrządów rybackich i legitymacye rybaków.

§. 65.

Jeżeli to ze względu na stosunki rybackie na pewnej wodzie okazuje się potrzebnem lub odpowiedniem, polityczna władza powiatowa zarządzi, ażeby przyrządy rybackie, zastawione do połowu ryb w nieobecności rybaka, zaopatrzone były znakiem, zgłoszonym w urzędzie nadbrzeżnej gminy, po którymby osobę rybaka poznać można.

§. 66.

Kto wykonywa rybołowstwo po za ogrodzonymi miejscami, musi posiadać poświadczenie uprawnienia do rybołowstwa na odnośnej wodzie i poświadczenie to okazać organom nadzorczym na ich żądanie.

Poświadczenie takie dla posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej, jak również dla jego personalu pomocniczego stanowi „karta rybacka", która wystawiona ma być zawsze na nazwisko, a mianowicie:

1. Dla posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej przez polityczną władzę powiatową, a to dla posiadacza na czas nieograniczony, z zastrzeżeniem zwrotu w razie pozbycia się lub wydzierżawienia wody rybnej, dla dzierżawcy na czas trwania dzierżawy z zastrzeżeniem zwrotu z ustaniem dzierżawy.

2. Dla personalu pomocniczego przez właściciela lub dzierżawcę samego na każdy rok kalendarzowy.

Inne osoby, które za opłatą lub bezpłatnie przypuszczone będą do łowienia ryb na jednej lub na kilku obcych wodach rybnych, muszą się zaopatrzyć w wystawioną na nazwisko „książeczkę rybacką“, w której właściciel lub dzierżawca wody rybnej poświadczy przypuszczenie do łowienia ryb i czas trwania tego pozwolenia. „Książeczkę rybacką“ wydawać będzie Wydział rewiru rybackiego na trzy lata, za opłatą należytości w kwocie pięciu zł.

Formularze kart i książeczek rybackich polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści.

Ochrona rybactwa.

§. 67.

Uprawnieni do rybołowstwa mogą swoim organom nadzorczym, ustanowionym dla ochrony innych interesów, mianowicie gałęzi gospodarstwa rolnego lub lasowego łącznie z polowaniem, poruczyć także nadzór i ochronę rybactwa i żądać w tym celu potwierdzenia ich przez polityczną władzę powiatową oraz zaprzysiężenia według roty, przez polityczną władzę krajową przepisać się mającej.

Uprawnieni mogą także żądać osobnego zatwierdzenia i zaprzysiężenia organów straży rybackiej, jeżeli organa te posiadają warunki, przepisane dla straży polowej.

§. 68.

Do organów, którym poruczono nadzór i ochronę rybactwa i które jako takie zostały zatwierdzone i zaprzysiężone, stosują się postanowienia o straży polowej w ogóle, a co do urzędowego ich stanowiska, przepisy ustawy państwowej z dnia 16 czerwca 1872 Dz. p. p. Nr. 84.

W szczególności mają one prawo i obowiązek:

1. nadzorować wody rybne swego okręgu służbowego, jazy, szluzy, tamy, komory na koła wodne i t. d., o ile urządzenia te dotyczą rybactwa;

2. rewidować łodzie rybackie, sadze rybne i przyrządy rybołowcze;

3. zarządzać konfiskatę ryb i przyrządów rybołowczych, oraz aresztować według ustawy z dnia 16 czerwca 1872. Dz. p. p. Nr. 84.

VIII.

Władze i postępowanie w sprawach nie podpadających pod przepisy karne.

§. 69.

Wykonywanie tej ustawy w wypadkach nie podpadających pod przepisy karne należy, o ile zawarte w niej postanowienia nie oznaczają wyraźnie innej kompetencyi, do władz politycznych. Władze te mają przytem o ile idzie o kwestye fachowe, wysłuchać opinii rzeczoznawców. Jeżeli Wydział rewiru rybackiego nie występuje sam jako strona, orzeczenie jego w kierunku fachowo rybackim można uważać za opinię wystarczającą, bez dalszego wysłuchania rzeczoznawców.

Polityczna władza krajowa przed wydaniem rozporządzeń, ustawą tą kompetencyi jej zastrzeżonych, zasięgać ma zdania Wydziału krajowego.

Przy wydaniu takich zarządzeń, w których ze względu na położenie lub rozmiar wody koniecznem lub wskazanem jest działanie w porozumieniu z innymi krajami lub państwami, należy porozumieć się z właściwą władzą kraju sąsiedniego, względnie co do obcego państwa odnieść się po zarządzenie do Ministerstwa rolnictwa.

Władze polityczne mają w sprawach rybackich wzywać pomocy szczególnie przydzielonych im organów policyi lasowej (krajowych inspektorów lasowych, techników lasowych i nadzorców lasowych w powiatach), które są obowiązane w objazdach swoich i obchodach zwracać uwagę także na stosunki rybactwa i przedkładać na tej podstawie sprawozdania i wnioski. Bliższe przepisy o właściwości władz i o postąpowaniu mieszczą się w następującym §. 70, o ile idzie o stosunek rybactwa do takich spraw, które w głównych zasadach uregulowane są ustawą wodną, lasową, lub przepisami o żegludze i spławianiu, o ile zaś idzie o inne kwestye rybackie w §§. 71—78.

A. Postępowanie w sprawach, które w głównych zasadach uregulowane są ustawą wodną, lasową lub przepisami o żegludze i spławianiu.

§. 70.

W tych wypadkach, w których idzie o stosunek rybactwa do spraw uregulowanych w głównych zasadach ustawą wodną, lasową lub przepisami o żegludze i spławianiu (a mianowicie o stosunek do zakładów uży-

wania i regulacyi wody, do budowli spławnych, do spławu dzikiego, żeglugi lub spławu wiązowego), obowiązują także przy dochodzeniu i rozstrzyganiu spraw tego rodzaju postanowienia, zawarte w powyżej wspomnianych ustawach i przepisach o kompetencyi władz i o postępowaniu a do stosunku pomienionego dające się zastosować, nie wyłączając przepisów o dopuszczalności robót przygotowawczych na obcym gruncie, o odwoływaniu się i o ponoszeniu kosztów postępowania.

Niemniej należy przy tych dochodzeniach baczyć także na stosujące się do odnośnego wypadku merytoryczne postanowienia tej ustawy, a orzeczenia w trzeciej instancyi, jeżeli one według wyżej wymienionych przepisów nie należą do samego Ministerstwa rolnictwa, wydawane będą w porozumieniu z rzeczonem Ministerstwem.

B. Postępowanie w innych sprawach.

§. 71.

Gdzie ustawa niniejsza w innych sprawach, do których §. 70 się nie stosuje, przekazuje pewną czynność urzędową lub zarządzenie politycznej władzy powiatowej, właściwą jest ta władza, w której okręgu leży odnośna parcela wody rybnej. Jeżeli parcela rozciąga się po za granice powiatu lub jeżeli idzie o urzędowanie albo zarządzenie, które z natury przedmiotu lub celu wymaga postępowania jednolitego, obejmującego także parcele wodne innego powiatu, wówczas polityczna władza krajowa oznaczy z pomiędzy interesowanych władz powiatowych tę, która stanowić ma w pierwszej instancyi.

§. 72.

W razie gdyby gmina sprawująca administracyą polityczną a uprawniona do rybołowstwa, miała wystąpić jako jedna ze stron w obec innych uprawnionych do rybołowstwa lub wogóle uprawnionych, przeprowadzenie dochodzenia i orzekanie w pierwszej instancyi należy do politycznej władzy krajowej.

§. 73.

Jeżeli uprawnionych do rybołowstwa, którzy mają być zawezwani do współudziału w dochodzeniu, w myśl niniejszej ustawy przeprowadzić się mającem, na pewne oznaczyć nie można, wówczas zawiadomienie nieznа-

nych uprawnionych do rybołowstwa nastąpi za pomocą edyktu, który ogłosić należy w dzienniku krajowym, przeznaczonem do obwieszczeń urzędowych, i w gminach tego terytoryum, na które dochodzenie się rozciąga.

§. 74.

Rozprawy ze stronami przeprowadzać należy z reguły ustnie z dopuszczeniem rzeczników prawnych i znawców, a jeżeli okaże się potrzeba, należy już do tych rozpraw z urzędu przyzywać rzeczoznawców.

W mniej ważnych wypadkach władza polityczna poruczyć może przeprowadzenie pojedynczych czynności urzędowych odnośnym Zwierzchnościom gminnym.

Z całej rozprawy należy spisać protokół, który zawierać ma wynik doprowadzonej do skutku ugody, a jeżeli ugoda nie została osiągniętą, oświadczenia stron i ich umotywowanie oraz inne uwagi przeciwne.

§. 75.

Jeżeli idzie o poniesienie lub o zwrot kosztów pewnego zarządzenia lub o odszkodowanie, względnie o przyczynianie się do kosztów lub odszkodowań, wówczas władza polityczna, występująca jako pierwsza instancya, weźmie tę kwestyę pod rozwagę i rozstrzygnie ją z zastosowaniem postanowienia następującego §. 76.

Co do kosztów postępowania władza polityczna zastosuje się do §. 77.

§. 76.

Jeżeli władza administracyjna powołana jest na zasadzie pierwszego ustępu §. 75. do orzeczenia o kosztach i odszkodowaniach lub o przyczynianiu się do kosztów i do odszkodowań, wówczas gdyby pomiędzy interesowanymi ugoda nie przyszła do skutku, ustanowi władza w orzeczeniu swojem zarazem termin, w ciągu którego ci, którzy z rozstrzygnięcia nie są zadowoleni, udać się mają na drogę prawa i o tem jej donieść.

Termin ten nie może być wyznaczony krótszy niż 30 dni, licząc od doręczenia orzeczenia.

Od orzeczenia wydanego przez pierwszą instancyę w powyżej wskazanych sprawach i od wyznaczenia terminu, odwołanie się do wyższej instancyi politycznej nie ma miejsca.

Wydane orzeczenie może być wykonane, jeżeli termin wyznaczony do udania się na drogę prawa bez skutku upłynął. Jeżeli udano się na drogę prawa, to postanowienie zawarte w końcowym ustępie §. 21 (§. 3 u. p.) na ten spór się rozciąga (§. 4 u. p.).

§. 77.

O ponoszeniu kosztów postępowania orzekać będą władze polityczne wraz ze sprawą główną w drodze instancyj, przyczem należy wychodzić z zasady, że koszta ta strona przedewszystkiem poniesie, która zażądała dochodzenia lub spowodowała je swoją winą.

Władza polityczna ma jednak orzec, czy i jak koszta te w poszczególnym wypadku także i na inne lub na wszystkie w dochodzeniu interesowane strony częściowo miałyby być nałożone, w miarę interesu, jaki strony mają w załatwieniu sprawy głównej, a z uwzględnieniem okoliczności, czy szczególne, zbędne zresztą wydatki nie zostały spowodowane zachowaniem się jednej lub drugiej strony.

§. 78.

Rekursy przeciw orzeczeniom politycznych władz powiatowych wnosić należy do politycznej władzy krajowej a rekursy przeciw orzeczeniom polit. władzy krajowej do Ministerstwa rolnictwa. Rekursy wnosić należy w przeciągu dni 14-tu po doręczeniu orzeczenia ustnie lub pisemnie do tej władzy politycznej, która orzekła w pierwszej instancyi.

Rekurs wniesiony w terminie ma skutek odraczający, jeżeli względy bezpieczeństwa publicznego nie wymagają natychmiastowego wykonania nakazanego zarządzenia.

IX.

Przekroczenia i kary.

§. 79.

Zwierzchności gmin, przełożeni obszarów dworskich, c. k. żandarmerya i zaprzysiężone organa policyi rzecznej, obowiązani są czuwać nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy i dostrzeżone przekroczenia podawać do wiadomości politycznej władzy powiatowej.

Obowiązek ten ciąży w szczególności także na organach policyi targowej co do zakazu wydanego na podstawie §. 64.

Organom tym powołanym do nadzoru służą, z zastrzeżeniem połączonego z ich stanowiskiem urzędowem ewentualnie dalej idącego uprawnienia, prawa wskazane w §. 68; a w szczególności prawo ich do rewizyi miejsc, w których handlarze przechowywują ryby, rozciąga się na cały zapas ryb w ogóle, który handlarze utrzymują w swych lokalach kupieckich lub przy tych lokalach w lodowniach, naczyniach i t. d. (§. 64).

§. 80.

Przekroczenia tej ustawy i przepisów lub odrębnych zarządzeń na jej podstawie wydanych, łącznie z zarządzeniem zamknięcia przekopów w myśl §. 10 al. 2 i §. 49 karać będzie, o ile powszechna ustawa karna nie znajdzie zastosowania, polityczna władza powiatowa grzywną od 5 do 50 zł., która to grzywna w razie powtórnego wykroczenia oraz wtedy, gdy w stanie ryb znaczną wyrządzono szkodę, podwyższoną być może do 100 zł.

W razie niemożności uiszczenia, grzywna zamieniona będzie na karę aresztu, przyczem 5 zł. w. a. za jeden dzień aresztu liczyć należy.

Przy przekroczeniach, które popełnione zostały przez samego uprawnionego do rybołowstwa przy połowie ryb lub przez handlarzy i właścicieli restauracyj w skutek niedozwolonej sprzedaży albo podawania ryb, orzec należy zarazem konfiskatę ryb złowionych wbrew przepisom, względnie wyłowionych na sprzedaż lub przeznaczonych do podania.

Przy przekroczeniach, które popełniono z użyciem niedozwolonych przyrządów, należy orzec tychże konfiskatę bez względu na to, czy one należą do winnego lub nie należą.

§. 81.

Jeżeli zakazane przyrządy wystawione do połowu ryb, będą zabrane a z powodu ich użycia nikogo ani ścigać, ani zasądzić nie można, należy orzec samoistnie konfiskatę tych przyrządów.

§. 82.

Kary pieniężne i kwoty uzyskane ze sprzedaży skonfiskowanych ryb, oraz przyrządów, które przed sprzedażą uczynić należy niezdatnymi do dalszego użytku w zabronionej formie, przypadają, jeżeli przekroczenie popełniono w rewirze własnym lub dzierżawnym, Wydziałowi rewiru ry-

backiego do użycia w myśl ustawy (§. 28), w innych wypadkach funduszowi ubogich gminy, w której przekroczenie popełniono.

§. 83.

W wyroku karnym orzec należy także o zwrocie szkody popełnionej przez przekroczenie, jeżeli w skutek potrzeby dalszych wywodów odesłanie pretensyi o odszkodowanie do Sądu cywilnego nie okazuje się niezbędnem. Jeżeli według powyższego przepisu odszkodowanie w prawomocnem orzeczeniu karnem zostało przyznane lub odmówione, wolno temu kto czuje się orzeczeniem pokrzywdzony, udać się na zwykłą drogę prawa.

§. 84.

Dochodzenie i karanie przekroczeń tej ustawy odpada w skutek przedawnienia, jeżeli wykraczający w przeciągu sześciu miesięcy od chwili popełnienia przekroczenia do śledztwa nie został pociągnięty, przez co jednak nie mają być zniesione skutki wskazane w §. 12 i 16, mianowicie odebranie rewiru własnego względnie dzierżawnego i w ogóle obowiązek uchylenia bezprawnego stanu, istniejącego w danym razie w skutek przekroczenia.

§. 85.

Co się tyczy kompetencyi władz politycznych do dochodzenia i karania przekroczeń tej ustawy, terminów odwołania się i postępowania, należy stosować przepisy ogólne, obowiązujące w administracyjnem postępowaniu karnem.

O karach i o połączonych z nimi odszkodowaniach i zwrotach kosztów rozstrzyga w najwyższej instancyi Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

X.

Ulgi finansowe.

§. 86.

Ulgi dopuszczone pod względem stempli i należytości w rozprawach o odszkodowanie roszczeń podniesionych na zasadzie §. 6 (§. 2 u. p.)

dalej w postępowaniu o utworzenie rewirów rybackich i o wykupno uprawnień rybackich, wreszcie przy uzyskaniu praw rybołowstwa, czy to według §. 4, względnie §. 5, czy to w drodze wykupna, uregulowane są w §. 8 ustawy państwowej z dnia 25 Kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 58).

XI.

Postanowienia końcowe.

§. 87.

Ustawa krajowa z 19 Listopada 1882 (Dz. u. kr. Nr. 57 ex 1883) o środkach podniesienia rybactwa na wodach krajowych traci moc obowiązującą.

§. 88.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu (§. 10 u. p.).

Wiedeń, dnia 31. Października 1887.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn m. p. **Taaffe** m. p.

Prażak m. p. **Bacquehem** m. p.

Dunajewski m. p.

Nr. 38

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 21. Sierpnia 1890 ,l. 55.133, tyczące się rybacko-policyjnych postanowień wykonawczych do ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887 Nr. 37, Dz. ust. kraj. z roku 1890.

W wykonaniu ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887 Dz. ust. kr. z roku 1890, rozporządza się po zasiągnięciu zdania znawców i Wydziału krajowego na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 20 Czerwca 1890 l. 9014/1223 wydanego w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu jak następuje:

Artykuł I.

(do §. 53. ustawy).

Następujące dziko żyjące zwierzęta są dla stanu rybnego nader szkodliwe :

wydra,
orzeł bielik,
orzeł rybołów,
piaskowiec,
czapla siwa.

Jeżeli ma nastąpić tępienie powyższych zwierząt za pomocą broni palnej, należy podanie o pozwolenie użycia tej broni wnieść do właściwej politycznej władzy powiatowej i zarazem udowodnić stosowność tego środka i podać czas, na który kto żąda pozwolenia. Władza ta zasiągnie decyzyi c. k. Namiestnictwa.

Używający broni palnej przy tępieniu powyższych zwierząt na mocy otrzymanego pozwolenia, ma na żądanie okazać organom nadzorczym odnośne pozwolenie.

Artykuł II.

(do §. 54. ustawy).

Dla następujących cenniejszych gatunków ryb i dla raków ustanawia się ze względu na ich porę tarła następujące czasy ochronne:

1. dla boleni od 16. Marca do 30. Kwietnia;
2. dla jaziów od 16. Maja do 30. Czerwca;
3. dla lipieni od 16. Marca do 15. Maja;
4. dla głowacic od 16. Marca do 15. Maja;
5. dla świnek od 1. Kwietnia do 15. Maja;
6. dla wyrozubów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
7. dla czopów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
8. dla sandaczów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
9. dla cyrt od 16. Maja do 30. Czerwca;
10. dla brzan od 16. Maja do 30. Czerwca;
11. dla pstrągów od 16. Września do 15. Grudnia,
12. dla łososiów od 16. Września do 15. Grudnia;
13. dla raków:
    a) dla samca od 1. Października do 31. Marca;
    b) dla samicy od 1. Października do 31. Lipca.

Artykuł III.

(do §. 55. ustawy).

Na razie nie ustanawia się okresów czasu, w których nie wolno w ogóle łowić ryb w pewnych wodach ze względu na pory tarła cenniejszych gatunków ryb, które w tych wodach przeważają lub mają być hodowane; zastrzega się jednak oznaczenie takich okresów czasu na wypadek, gdyby zarządzenie to okazało się potrzebnem dla rybołowstwa.

Artykuł IV.

(do §. 56. ustawy).

Wyjątków od przepisu drugiego ustępu §. 54. ustawy o rybołowstwie, względnie artykułu II. niniejszego rozporządzenia może polityczna władza powiatowa dozwolić tylko osobom, co do których nie należy się obawiać nadużycia, na oznaczone gatunki ryb (raków), na oznaczone przestrzenie

wód lub miejscowości, na oznaczony czas wreszcie na oznaczoną, udowodnić się mającej potrzebie w przybliżeniu odpowiadającą liczbę i ilość ryb (raków).

Odnośne zezwolenie ma być wystawione według formularza I. do niniejszego rozporządzenia dołączonego.

Artykuł V.

(do §. 62. ustawy).

Oprócz sposobów łowienia i przyrządów do łowienia zakazanych w §§. 57—59 ustawy o rybołowstwie, wzbrania się jeszcze:

1) używania stale do brzegów przymocowanych wędek (Legeangeln) albo t. zw. sznurów nocnych (Nachtschnüre), o ile polityczna władza powiatowa używania tych przyrządów dla pewnych wód albo rewirów ze względu na panujące tam stosunki na podstawie i w myśl §. 62. ustawy o rybołowstwie wzbroni;

2) stałych przyrządów do połowu (§. 59. ustawy o rybołowstwie), których otwory są mniejsze niż po 7 centymetrów na szerokość, a w razie kratowego ich urządzenia, także po 10 centymetrów na wysokość;

3) samołówek z pręcia, drutu i t. p., których otwory mniej jak 4 centymetry na długość a $3\frac{1}{2}$ centymetrów na szerokość wynoszą; jakoteż samołówek z przędzy, w których oka w mokrym stanie są węższe jak $3\frac{1}{2}$ centymetrów w kwadrat;

4) sieci i saków wszelkiego rodzaju, których oka w mokrym stanie wynoszą mniej jak $2\frac{1}{2}$ centymetrów w kwadrat.

Artykuł VI.

(do §. 64. ustawy).

Nie wolno sprzedawać ani w domach gościnnych podawać:

1) gatunków ryb i raków w Art. II. l. 1—13 niniejszego rozporządzenia wymienionych w porach ochrony tamże ustanowionych z wyjątkiem trzech pierwszych dni tychże;

2) sandaczów	niżej	40 cm.	mierzone od przodu głowy do końca pletwy ogonowej.
boleni	„	40 cm.	
głowacic	„	40 cm.	
wyrozubów	„	40 cm.	
węgorzy	„	40 cm.	
łososiów	„	30 cm.	

czeczug	niżej 30 cm.	mierzone od przodu głowy do końca pletwy ogonowej.
brzan	„ 25 cm.	
jaziow	„ 25 cm.	
pstrągów	„ 20 cm.	
lipieni	„ 20 cm.	
świnek	„ 20 cm.	
cyrt	„ 20 cm.	
klonków	„ 20 cm.	
brzanek	„ 16 cm.	
czopów	„ 16 cm.	
raków	„ 10 cm.	

Artykuł VII.

(do §. 66. ustawy).

Do wystawienia karty rybackiej dla posiadaczów albo dzierżawców względnie do wydania karty rybackiej dla służby pomocniczej przy rybactwie (artykuł IX.) właściwą jest w myśl §. 71. ustawy o rybołowstwie ta polityczna władza powiatowa, w której powiecie odnośna woda rybna się znajduje, a jeżeli woda rozciąga się na więcej powiatów, jak jeden, ta polityczna władza powiatowa, która przez Namiestnictwo jako pierwsza instancya dla tej wody rybnej ustanowioną została.

Artykuł VIII.

(do §. 66. ustawy).

Dla wód rybnych, które tworzą rewir własny lub dzierżawny, wystawi polityczna władza powiatowa stosownie do §. 66. l. 1. ustawy o rybołowstwie posiadaczowi względnie dzierżawcy rewiru kartę rybacką.

Co do tych wód, które nie zostały wcielone do żadnego rewiru, ma polityczna władza powiatowa wystawić kartę rybacką temu, jako posiadaczowi lub dzierżawcy, kto rybołowstwo na odnośnej wodzie bezsprzecznie wykonuje.

Jeżeli jednak wykonywanie rybołowstwa jest sporne, ma polityczna władza powiatowa przedewszystkiem dążyć do tego, aby nastąpiło porozumienie stron interesowanych co do tymczasowego wykonywania rybołowstwa aż do odmiennego rozstrzygnięcia Sądu.

Jeżeli porozumienie takie osiągnięte zostało, mają być wystawione karty rybackie na podstawie tego porozumienia i z wyraźnem odwołaniem

się na nie; jeżeli zaś porozumienie nie przyjdzie do skutku, należy strony odesłać w myśl postanowień §§. 344—348 powszechnej ustawy cywilnej, także co do wydania tymczasowych zarządzeń do właściwego Sądu, a wystawienie kart rybackich dla zakwestyonowanego rybołowstwa może nastąpić dopiero na podstawie i zgodnie z zarządzeniami sądowemi.

Artykuł IX.

(do §. 66 ustawy).

Polityczne władze powiatowe otrzymują od Namiestnictwa odpowiedni zapas kart rybackich. Karty rybackie dla posiadaczy lub dzierżawców prawa rybołowstwa — formularz II. — wystawiają bezpośrednio polityczne władze powiatowe za zwrotem ceny kosztów.

Karty rybackie dla służby pomocniczej — formularz III. — wydawane będą przez polityczne władze powiatowe za zwrotem ceny kosztów posiadaczom lub dzierżawcom prawa rybołowstwa i przez tychże będą wystawione dla ich służby pomocniczej.

Ci, którzy przy połowie ryb pomocnymi są zaopatrzonemu w kartę rybacką posiadaczowi lub dzierżawcy, lub też służbie pomocniczej, nie potrzebują karty rybackiej. Karty rybackie według formularza II. mają być przy wystawieniu przez polityczną władzę powiatową zaopatrzone liczbami bieżącemi odnośnego roku kalendarzowego, a wystawienie ma być uwidocznione w wykazie według formularza IV. założyć się mającym. Wydanie kart rybackich podług formularza III. ma być tylko sumarycznie zanotowane.

Artykuł X.

(do §. 66. ustawy).

Karty rybackie wystawione według formularza II. dla posiadaczy lub dzierżawców podlegają opłacie stemplowej według pozycyi taryfowej 116*a*, *aa* ustawy z dnia 13. Grudnia 1862 w kwocie 1 zł. względnie, jeżeli wystawione będą przez magistraty miast Lwowa i Krakowa, według pozycyi taryfowej 116*a*, *bb* ustawy z dnia 13. Grudnia 1862 w kwocie 50 ct., karty rybackie wystawiane przez posiadaczy lub dzierżawców dla służby pomocniczej według formularza III. podlegają według pozycyi taryfowej 116*b* ustawy z dnia 9. Lutego 1850 opłacie stemplowej 15 ct.

Stempel na karty rybackie według formularza II. ma być dostarczony przy wniesieniu prośby o wystawienie karty. Karty rybackie według

formularza III. wydawane będą posiadaczom lub dzierżawcom bez stempla, i mają być zaopatrzone stemplem przy wystawieniu przez posiadaczy lub dzierżawców.

Podania pisemne, lub wniesione ustnie do protokołu politycznej władzy powiatowej o wystawienie kart rybackich według formularza II. lub o wydanie kart rybackich według formularza III. podlegają według pozycyi taryfowej 43*a* 2, względnie 79*a* 1 ustawy z dnia 13. Grudnia 1862 opłacie stemplowej 50 ct.

Polityczna władza powiatowa upoważnioną jest jednak do wystawiania kart rybackich według formularza II. i wydawania kart rybackich według formularza III. także na ustną prośbę bez spisywania protokołu, w którym to wypadku prócz opłaty stemplowej za karty rybackie według formularza II. nie uiszcza się żadnej opłaty.

Artykuł XI.

(do §. 66. ustawy).

Książeczki rybackie, składające się z okładki i pięciu włożonych arkuszy mają być przez Wydział rewirowy według formularzy V. i VI. wystawiane. Wydziały rewirowe otrzymają bezpośrednio z Namiestnictwa za zwrotem ceny kosztów odpowiedni zapas formularzy V. i VI. Książeczki rybackie należy przy wystawianiu zaopatrzyć liczbami bieżącemi odnośnego roku kalendarzowego, a wystawienie uwidocznić w wykazie założyć się mającym według formularza VII.

Artykuł XII.

(do §. 66. ustawy).

Należytość za książeczkę rybacką według ustawy w kwocie 5 zł. uiścić się mająca, ma być przy wystawieniu książeczki złożoną z góry, wraz z ceną kosztów książeczki. Książeczka rybacka podlega według pozycyi taryfowej 116*a*, *bb* ustawy z dnia 13. Grudnia 1862, opłacie stemplowej w kwocie 50 ct., a stempel ten należy dostarczyć przy podaniu o wystawienie książeczki.

Umieszczone w książeczce rybackiej poświadczenie posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej o przypuszczeniu właściciela książeczki do połowu ryb w jego wodzie rybnej, nie podlega opłacie stemplowej.

Artykuł XIII.

(do §. 67. ustawy).

Zaprzysiężenie organów straży ustanowionych i potwierdzić się mających do ochrony rybołowstwa ma nastąpić podług roty przysięgi, zawartej w dodatku na formularzu VIII; odznaki zewnętrzne tej straży podlegają postanowieniom ustawy z dnia 27. Maja 1887, Nr. 42. Dz. u. kr. jakoteż rozporządzeniom z dnia 28. Listopada 1887, Nr. 65. Dz. u. kr. i z dnia 4. Maja 1888, Nr. 54. Dz. u. kr.

Jeżeli organa straży oprócz dla służby lasowej, polowania i ochrony własności polnej mają być zaprzysiężone także dla ochrony rybactwa, należy w razie przysięgi przepisanej ces. patentem z dnia 3. Grudnia 1852, Nr. 250. Dz. u. p., dodatek A, względnie w rocie przysięgi dla ochrony polowania, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 2. Stycznia 1854, Nr. 4. Dz. u. p., albo w rocie przysięgi dla ochrony własności polnej, przepisanej ustawą z dnia 17. Lipca 1876, Nr. 28. Dz. u. kr. po słowach: „własności leśnej“ względnie po słowach: „prawa polowania“ lub „własności polnej“, dodać słowa: „i prawa rybołowstwa“.

Postanowienia przejściowe.

Artykuł XIV.

(do §. 87. ustawy).

Aż do zaprowadzenia rewirowych Wydziałów rybackich względnie aż do ostatecznego objęcia czynności tychże przez Wydział krajowy (§. 30. ustawy o rybołowstwie) wystawiać będzie książeczki rybackie tymczasowo Wydział krajowy.

Lwów, dnia 21. Sierpnia 1890.

C. k. Namiestnik

Badeni.

Dodatek.

Formularz I.
(do artykułu IV.)

L. . . .

Certyfikat.
(na białym papierze).

Panu . . . . w . . . .
zezwala się następujące gatunki ryb *) mianowicie , ...
. . . .
i raki *) w [1]) . . . .
. . . .
w czasie od . . . . do . . . .
dla sztucznej hodowli (przychowku) w [2])*
mniej więcej w $\frac{\text{liczbie sztuk}}{\text{ilości kilogramów}}$
łowić.

. . . . . dnia . . . . . . 18 . .

C. k. Starostwo w . . . [3])

Certyfikat ten ma łowiący nosić przy sobie i okazać na żądanie organów nadzorczych.

---

[1]) Bliższe oznaczenie przestrzeni wody, względnie miejscowości.
[2]) Podanie miejscowości, względnie wody gdzie sztuczna hodowla lub przychowek nastąpić ma.
[3]) Względnie magistrat miasta Lwowa i Krakowa.
*) W danym wypadku niepotrzebne rubryki certyfikatu wykreślić.

Formularz II.
(do artykułu IX.)

Bieżąca liczba . . . .

Stempel L. S.

Karta rybacka

(na sztywnym czerwonym papierze 14 cm. wysokim 12 cm. szerokim).

Ważna — na czas nieograniczony aż do pozbycia lub wydzierżawienia wody rybnej *) / na czas dzierżawy wody rybnej

dla . . . .

zamieszkałego w . . . .

posiadacza*
dzierżawcy* wody rybnej . . . .
poddzierżawcy*

Własnoręczny podpis posiadacza karty rybackiej:

. . . . . dnia . go . . . . . . 18 . .

Polityczna władza powiatowa [1])

Uwaga: Kartę niniejszą ma łowiący ryby nosić przy sobie i okazać na żądanie organów nadzorczych. Karta ma być zwróconą przez posiadacza wody rybnej w razie sprzedaży lub wydzierżawienia wody rybnej, przez dzierżawcę przy ustaniu dzierżawy.

---

[1]) Ewentualnie magistrat miasta Lwowa lub Krakowa.
*) Rubryki w danym wypadku niepotrzebne należy wykreślić.

Formularz III.
(do artykułu IX).

Karta rybacka

(na sztywnym żółtym papierze 14 cm. wysokim, 12 cm. szerokim)

Ważna na rok 18 . .

Dla | Stempel |

zamieszkałego w

Należy do służby pomocniczej . . . .

w . . . .

posiadacza*
dzierżawcy* wody rybnej: . . . .
poddzierżawcy*

Własnoręczny podpis posiadacza karty rybackiej: . . . .

. . . . . . dnia . go . . . . . . 18 . .

Podpis uprawnionego do rybołowstwa:

Uwaga. Niniejszą kartę ma łowiący ryby przy sobie nosić i okazać na żądanie organów nadzorczych.

---

*) W pojedynczych wypadkach niepotrzebne rubryki wykreślić.

Strona odwrotna formularzy II. i III.

Czasy ochronne:

1. dla boleni od 16. Marca do 30. Kwietnia;
2. dla jaziów od 16. Maja do 30. Czerwca;
3. dla lipieni od 16. Marca do 15. Maja;
4. dla głowacic od 16. Marca do 15. Maja;
5. dla świnek od 1. Kwietnia do 15. Maja;
6. dla wyrozubów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
7. dla czopów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
8. dla sandaczów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
9. dla cyrt od 16. Maja do 30. Czerwca;
10. dla brzan od 16. Maja do 30. Czerwca;
11. dla pstrągów od 16. Września do 15. Grudnia;
12. dla łososiów od 16. Września do 15. Grudnia;
13. dla raków:
    a) dla samca od 1. Października do 31. Marca;
    b) dla samicy od 1. Października do 31. Lipca.

Nie mogą być ani sprzedawane, ani w domach gościnnych podawane:

1) gatunki ryb i raki powyżej pod pozycyami 1—13 poszczególnione podczas oznaczonych tamże czasów ochrony, z wyjątkiem pierwszych trzech dni tychże;

2) sandacze	niżej	40 cm.
bolenie	„	40 cm.
głowacicy	„	40 cm.
wyrozuby	„	40 cm.
węgorze	„	40 cm.
łososie	„	30 cm.
czeczugi	„	30 cm.
brzany	„	25 cm.
jazie	„	25 cm.
pstrągi	„	20 cm.
lipienie	„	20 cm.
świnki	„	20 cm.
cyrty	„	20 cm.
klonki	„	20 cm.
brzanki	„	16 cm.
czopy	„	16 cm.
raki	„	10 cm.

od początku głowy do końca pletwy ogonowej.

Formularz IV.
(do artykułu IX.)

W y k a z

wystawionych kart rybackich według formularza II. dla posiadaczy i dzierżawców wód rybnych.

Liczba bieżąca karty rybackiej	Posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej		woda rybna	koniec dzierżawy	Zapłacona cena kosztów
	nazwisko	miejsce zamieszk.			

Formularz V.
(do artykułu XI.)

Okładka na książeczkę rybacką (na sztywnym brunatnym papierze, 14 cm. wysokim, 12 cm. szerokim).

Bieżąca liczba . . . . .

Książeczka rybacka

dla Galicyi.

2. strona okładki książeczki rybackiej.

Ważna od . . go . . . . 18 . . (w słowach):
do . . go . . . . 18 . . (w słowach):

Dla | Stempel |

zamieszkałego w

Opisanie osoby właściciela książeczki rybackiej:
Wiek: . . . Wzrost: . . . , Włosy: . . Oczy: . .
Osobliwe znamiona:

Własnoręczny podpis właściciela książeczki rybackiej:

. . . . . dnia . . go . . . . . 18 . .

L. S.

Za wydział rewiru rybackiego
(Podpis):

Niniejszą książeczkę ma łowiący ryby przy sobie nosić i okazać na żądanie organów nadzorczych.

3. strona okładki książeczki rybackiej.

Czasy ochronne:

1. dla boleni od 16. Marca do 31. Kwietnia;
2. dla jaziów od 16. Maja do 30. Czerwca;
3. dla lipieni od 16. Marca do 15. Maja;
4. dla głowacic od 16. Marca do 15. Maja;
5. dla świnek od 1. Kwietnia do 15. Maja;
6. dla wyrozubów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
7. dla czopów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
8. dla sandaczów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
9. dla cyrt od 16. Maja do 30. Czerwca;
10. dla brzan od 16. Maja do 30. Czerwca;
11. dla pstrągów od 16. Września do 15. Grudnia;
12. dla łososiów od 16. Września do 15. Grudnia;
13. dla raków:
    a) dla samca od 1. Października do 31. Marca;
    b) dla samicy od 1. Października do 31. Lipca.

Nie mogą być ani sprzedawane ani w domach gościnnych podawane:

1) gatunki ryb i raki powyżej pod pozycyami 1—13 poszczególnione podczas oznaczonych tamże czasów ochrony, z wyjątkiem pierwszych trzech dni tychże;

2) sandacze	niżej	40 cm.	od początku głowy do końca pletwy ogonowej.
bolenie	„	40 cm.	
głowacicy	„	40 cm.	
wyrozuby	„	40 cm.	
węgorze	„	40 cm.	
łososie	„	30 cm.	
czeczugi	„	30 cm.	
brzany	„	25 cm.	
jazie	„	25 cm.	
pstrągi	„	20 cm.	
lipienie	„	20 cm.	
świnki	„	20 cm.	
cyrty	„	20 cm.	
klonki	„	20 cm.	
brzanki	„	16 cm.	
czopy	„	16 cm.	
raki	„	10 cm.	

Formularz VI.
(do artykułu XI.)

Arkusz wkładkowy dla książeczek rybackich (na białym papierze 14 cm. wysokim 12 cm. szerokim)

1., 2., 3. i 4. strona arkusza wkładkowego.

Uprawnia do połowu ryb (raków) na wodzie rybnej	W czasie		Podpis uprawnionego do rybołowstwa
	od	do	

Formularz VII.
(do artykułu XI.)

Wykaz

wystawionych książeczek rybackich.

Liczba bieżąca książeczki rybackiej	Właściciela książeczki rybackiej		książeczka rybacka ważna		Uiszczona należytość	Uiszczona cena kosztów
	nazwisko	miejsce zamieszkan.	od	do		

Formularz VIII.

(do artykułu XIII.)

Rota przysięgi dla strażnika rybackiego.

Przysięgam, że powierzone memu nadzorowi prawo rybołowstwa zawsze z całą możliwą troskliwością i wiernością strzedz i ochraniać; wszystkich tych, którzy w jakikolwiek bądź sposób to prawo rybołowstwa chcą uszkodzić, lub rzeczywiście uszkodzili bez względu na osobiste względy sumiennie podawać, według potrzeby w sposób prawny grabić lub aresztować będę; żadnego niewinnego fałszywie nie będę oskarżać lub w podejrzenie podawać; każdej szkodzie według możności zapobiegać, o zrządzonych szkodach donosić będę i według najlepszej wiedzy i sumienia je szacować, jakoteż usunięcia ich w prawnej drodze domagać się będę, od obowiązków moich bez wiedzy i zezwolenia mych przełożonych lub bez przeszkód nie dających się uniknąć nie będę się usuwać; tak mi Boże dopomóż.

Nr. 39.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 21. Sierpnia 1890, l. 55.133, o tworzeniu rewirów według ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887, Nr. 37. Dz. ust. kraj. z roku 1890.

W wykonaniu §. 31. ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887, Nr. 37. Dz. ust. kraj., zarządza się po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego i na podstawie reskryptu Ministra rolnictwa z dnia 20. Czerwca 1890, l. 9014/1223, wydanego w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w sprawie tworzenia rewirów, jak następuje:

Ogólne postępowanie przy tworzeniu rewirów.

§. 1.

Tworzenie rewirów na wodach płynących w kraju według § 9. ustawy o rybołowstwie nie musi nastąpić równocześnie dla wszystkich przestrzeni wodnych, lecz może być uskutecznione dla pojedyńczych przestrzeni wodnych kolejno.

Tymczasowe oznaczenie rewirów.

§. 2.

Namiestnictwo podzieli przedewszystkiem na podstawie opinii znawców przestrzeń wodną, na której ma tworzyć rewiry, na rewiry, nie robiąc różnicy między własnemi a dzierżawnemi rewirami i tylko je rozgraniczając tymczasowo.

Podział na własne i dzierżawne rewiry i ostateczne ich rozgraniczenie nastąpić winno według następujących postanowień niniejszego rozporządzenia.

Wezwanie edyktalne celem uznania rewirów własnych.

§. 3.

Po ukończeniu czynności urzędowej, oznaczonej w §. 2. niniejszego rozporządzenia co do pewnej przestrzeni wody, wyda Namiestnictwo edykt, który ma zawierać nazwiska wód wchodzących do utworzyć się mających

rewirów, jakoteż wskazać tymczasowo projektowane rozgraniczenie pojedyńczych rewirów; nadto należy w edykcie

1) wezwać tych wszystkich, którzy domagają się uznania pewnego rewiru, za rewir własny, — bez żadnej zmiany, lub z dopuszczalną pod względem gospodarczym zmianą tymczasowo projektowanego rozgraniczenia (§. 2. niniejszego rozporządzenia) — aby z żądaniem swojem, pod rygorem utraty prawa żądania, wystąpili w terminie 60-dniowym, którego początek i koniec ma być w edykcie oznaczony;

2) wskazać na to, że według §. 4. ustawy o rybołowstwie, dzikie rybołowstwo jest uchylone, z nadmienieniem, że tym, którzy aż do ogłoszenia ustawy o rybołowstwie wykonywali zawodowo połów ryb na wodach dotychczas podlegających dzikiemu rybołowstwu, dozwolonem jest dalsze wykonywanie połowu ryb tylko jeszcze do ukończenia czynności tworzenia rewirów (§. 15. niniejszego rozporządzenia).

§. 4.

Edykt w §. 3. określony ma być ogłoszony we wszystkich obszarach dworskich i gminach politycznych powiatów odnośnej przestrzeni wodnej, a to w gminach przez przybicie w urzędzie gminnym i przez jednorazowe umieszczenie w krajowej Gazecie, przeznaczonej do ogłaszania obwieszczeń urzędowych.

Wnoszenie żądań.

§. 5.

Żądanie o uznanie rewiru za rewir własny ma być wniesione w terminie edyktalnym u politycznej władzy powiatowej, w której okręgu rewir się znajduje, a to albo pisemnie, albo ustnie do protokołu. Rozciąga się rewir po za granice jednego powiatu, to ma być żądanie co do całego rewiru wniesione do jednej z odnośnych politycznych władz powiatowych, która zawiadomi resztę o wniesieniu żądania.

Uzasadnienie żądań.

§. 6.

Przy wniesieniu żądania o uznanie rewiru za rewir własny, mają być tak woda, w której rewir się znajduje, jakoteż rewir sam, zgodnie z podaniami edyktu, dokładnie oznaczone.

W razie żądania zmiany granic rewiru, (§. 3. ustęp 1. niniejszego rozporządzenia) należy podać powody tego żądania i dołączyć szkicę z podaniem skali, według której sporządzoną została a na której roszczony rewir i żądane zmiany mają być uwidocznione.

§. 7.

Jeżeli żądanie o uznanie rewiru za rewir własny postawione zostało przez jedną osobę lub przez kilka osób wspólnie, winno być wyłączne względnie niepodzielne posiadanie prawa rybołowstwa w odpowiedni sposób udowodnione.

§. 8.

Jeżeli żądanie o uznanie rewiru za rewir własny wniesione zostało przez osobę, która rości sobie prawo rybołowstwa na mocy §§. 4. i 5. ustawy o rybołowstwie, to osoba ta winna udowodnić w odpowiedni sposób, że tamże przed wejściem w życie ustawy o rybołowstwie, wolno było wykonywać dzikie rybołowstwo.

Na wypadek, jeżeli kraj rości sobie prawo rybołowstwa na mocy §. 5. al. 3. ustawy o rybołowstwie, ma być przedłożone oświadczenie gminy albo właściciela obszaru dworskiego, że nie przyjmuje prawa rybołowstwa.

Przedłożenie zgłoszeń do Namiestnictwa.

§. 9.

Po upływie terminu edyktalnego (§. 3. ustęp 1.) winna polityczna władza powiatowa wszystkie zgłoszenia przedłożyć bezzwłocznie Namiestnictwu.

Ostateczne rozgraniczenie rewirów i podział na własne i dzierżawne rewiry.

§. 10.

Namiestnictwo przyzna rewir ewentualnie z uznaną za dopuszczalną zmianą tymczasowego rozgraniczenia, — o ile nie podniesiono roszczenia na podstawie §§. 4. i 5. ustawy o rybołowstwie (§. 11. niniejszego rozporządzenia) jako rewir własny temu, kogo przy ocenieniu dostarczonego dowodu (§. 7. niniejszego rozporządzenia) uzna jako będącego w posiadaniu prawa rybołowstwa.

§. 11.

Jeżeli postawiono żądanie o uznanie rewiru podlegającego dotąd dzikiemu rybołowstwu za rewir własny, Namiestnictwo ma o tem rozstrzygnąć analogicznie według postanowień poprzedniego §. 10. i na podstawie przepisów §. 4. i 5. ustawy o rybołowstwie i §. 8. niniejszego rozporządzenia.

§. 12.

Te rewiry, co do których nie podniesiono lub uznano za nieuzasadnione żądanie o uznanie ich za rewiry własne, tworzą rewiry dzierżawne; Namiestnictwo poczyni co do ich rozgraniczenia te zmiany, które okażą się potrzebnemi po ostatecznem rozgraniczeniu rewirów własnych.

Ogłoszenie podziału i rozgraniczenia rewirów.

§. 13.

Namiestnictwo ogłaszać będzie uskuteczniony ostateczny podział i rozgraniczenie rewirów, w miarę ukończenia czynności dla pojedyńczych przestrzeni wodnych kraju, w myśl §. 32. ustawy o rybołowstwie w krajowej Gazecie, przeznaczonej do umieszczenia ogłoszeń urzędowych, przez przybicie w urzędzie gminnym nadbrzeżnych gmin i w odnośnych obszarach dworskich. W ogłoszeniu tem podnieść należy:

1) że zażalenia przeciw podziałowi i rozgraniczeniu rewirów wnoszone być mają w ciągu dni 60 od dnia następującego po dniu ogłoszenia w Gazecie urzędowej, u c. k. politycznej władzy powiatowej, celem przedłożenia Namiestnictwu i zasięgnięcia decyzyi Ministerstwa rolnictwa;

2) że wcielenie do rewirów sztucznych zbiorników z wodami rewiru się łączących względnie decyzya w toku instancyi o tem lub o zamknięciu tych zbiorników, (§. 10. ustawy o rybołowstwie) nastąpi na żądanie interesowanych po ukończeniu czynności tworzenia rewirów (§. 15. niniejszego rozporządzenia).

Oprócz tego postanowi Namiestnictwo w obwieszczeniu co do tych rewirów rybackich, które się rozciągają na więcej jak jeden powiat polityczny, która z interesowanych politycznych władz powiatowych ma być pierwszą instancyą w sprawach ustawy o rybołowstwie co do tych rewirów i parcel wód rybnych.

Przedkładanie zażaleń do Ministerstwa rolnictwa.

§. 14.

Zażalenia wniesione w ciągu 60-dniowego terminu (§. 13. 1. niniejszego rozporządzenia) ma polityczna władza powiatowa przedłożyć natychmiast Namiestnictwu. Jeżeli w ciągu tego czasu nie wniesiono żadnego zażalenia, należy Namiestnictwu o tem donieść.

Namiestnictwo przedkładać będzie nadeszłe zażalenia, a to co do każdej przestrzeni wodnej równocześnie z własną opinią Ministerstwu rolnictwa do rozstrzygnięcia.

Rozstrzygnięcie Ministerstwa rolnictwa; ustanie zawodowego wolnego rybołowstwa; odszkodowanie za nie.

§. 15.

O rozstrzygnięciu Ministerstwa rolnictwa co do pojedyńczych zażaleń, zawiadomi Namiestnictwo strony interesowane w drodze politycznej władzy powiatowej. Skoro Ministerstwo rolnictwa rozstrzygnie wszystkie, pewnej przestrzeni wodnej tyczące się zażalenia lub w razie nie wniesienia zażaleń po upływie terminu ustanowionego w §. 13. 1. niniejszego rozporządzenia, zarządzi Namiestnictwo ogłoszenie przez przybicie w urzędzie gminnym nadbrzeżnych gmin i odnośnych obszarów dworskich, że od dnia następującego po dniu przybicia względnie ogłoszenia wykonywany zawodowo wolny połów ryb (§. 3. 1., 2. niniejszego rozporządzenia) na wodach tej przestrzeni wodnej w myśl §. 4. ustawy o rybołowstwie nie jest więcej dozwolony, dalej, że w myśl §. 7. ustawy o rybołowstwie ewentualne roszczenie zarobkujących rybaków o słuszne wynagrodzenie, wniesione być ma w ciągu jednego roku, pod rygorem utraty u politycznej władzy powiatowej z dołączeniem uzasadniających dowodów.

Udanie się na drogę sądową.

§. 16.

Przeciw uznaniu praw rybołowstwa przez władze administracyjne z powodu tworzenia rewirów, wolno udać się na drogę sądową według postanowień ustawy o rybołowstwie.

Następne zmiany w rewirach własnych.

§. 17.

Jeżeli po pierwszem utworzeniu rewirów nastąpią zmiany w stosunkach prawnych, które służyły za podstawę do uznania rewiru własnego, jak n. p. podział jednolitego przedtem prawa rybołowstwa w skutek wyroku sądowego lub przez akt prawny, należy kwestyę zamiany rewiru na rewir dzierżawny, lub uznania więcej rewirów własnych załatwić w toku instancyi.

Lwów, dnia 21. Sierpnia 1890.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.